

Галилей е бил глупак (лято 2005)

Едно... две...

Броим. Водата в канала е неподвижна и тъмна, прилича на снимка на кал без фокус. Юлски следобед през лятото на 2005-а, ние гледаме водата и броим.

Ние сме Стефано, Силвия и аз, който за съжаление се казвам Фиоренцо. Трябва да стигнем до десет, колко му е? Броенето е приятно, дава ти усещане за нещо лесно и сигурно като математиката и си спокоен, защото математиката е перфектна и ако ѝ се довериш, не можеш да сгресиш, самият Галилей го е казал.

Само че Галилей е бил глупак.

Точно така, Галилео Галилей, който е бил от Пиза и затова всички училища по тези места носят неговото име и миналия месец на изпита за седми клас всички мои съученици избраха Галилей за темата по физика. Аз пък си избрах атомната енергия, за която въобще не ми пука, но важното беше да не му се давам. Той е изобретил куп неща, а един ден написал, че земята се върти около слънцето и папата искал да го изгори, и тогава той казал: „Не, прощавайте, объркал съм се, изобщо не е вярно.“

Но не затова е бил глупак. Галилей е глупак, защото е казал, че природата е като отворена пред нас книга, а математиката е езикът, на който е написана. В крайна сметка, според него, всяко нещо на света и в живота – хората, дърветата, мидите, звездите, морските кончета, светофарите, медузите, абсолютно всичко може да бъде обяснено чрез числата и геометричните фигури. Кое то си е една огромна глупост и в действителност, ако аз го бях казал, всички щяха да ме пратят по дяволите, при това с право. Само че го е казал Галилео Галилей и затова трябва да е вярно на всяка цена, защото бил гений и е живял във времена, когато всички са били гении и творци и не са прекарвали дните си в пазаруване или в пощата, или по барове... не, те създавали стихотворения или картини, или в случая, много важни физически закони.

Обаче си е глупост. По времето на Галилей не е имало дори колелета. Нито електричество. И когато им се дохождало по нужда са го правили в някое гнусно гърне и след това са изхвърляли всичко през прозореца без дори да погледнат дали някой не минава по улицата. Не са знаели даже как се прави лед, по дяволите, и затова е имало хора, които слизали от планините да им продават сняг. Накратко, *тя са си купували сняг!*

И сега ние тук разправяме, че едно време всичко било прекрасно и проникновено, а сега сме глупаци и за нищо не ставаме... Което си е вярно, глупаци сме, само че според мен винаги сме си били такива, още от времето на пещерите та до днес следобед, когато аз, Стефано и Силвия стоим тук на канала и броим.

И ако искаме да направим състезание по глупост, с това което ми предстои, ще ги задмина всичките.

Три... Четири...

Според книгата на природата, можем да броим до десет. Даже трябва. В противен случай пиратката докосва водата прекалено бързо и изгасва без да избухне. Направихме доста проби, дъното на канала е пълно с неизбухнали пиратки, въпреки че водата е прекалено мътна и не се виждат.

Но ако ги запалиш, изчакаш десет секунди и после ги изстреляш, пламъкът вече е много близо до барута и водата не може да им попречи. Пиратката влита във водата, потъва и после избухва, а на повърхността се появяват мехури и тиня и изплуват животинките, които имат куража да живеят там долу. Риби, змиорки, ларви: спират да съществуват и изплуват всички наведнъж с корема нагоре.

Като ги гледаш от ръба се виждат само коремите им, които изпъкват като бели, издути очертания, много мъртви.

Но очертанието, което видяхме тази сутрин, беше нещо съвсем различно. Беше черно и огромно, съвсем живо, беше един впечатляващ гръбнак, който се движеше без да бърза и разделяше водата на две. Вече е официално, чудовището от канала съществува, няма никакво съмнение. Досега само Стефано

го беше виждал, но на него не може да му се вярва. Стефано е от тези, които ако станат през нощта, защото им се пишка, отиват да събудят мама, за да ги заведе до тоалетната.

Тази сутрин обаче го видяхме и тримата. А и как да не го видим, беше огромно. Бяхме насядали с въдиците по изсъхналата кал на брега и да му се не види, появи се това тъмно страшилище.

Стефано извика, че е акула, Силвия, че е делфин, но не можеше да е нито едно от двете, защото те живеят в морето. Всъщност в Амазонка има делфини, които са почти слепи и живеят в реките. Само че тук не сме в Амазонка, тук сме в областта Пиза и това дори не е река, а само един тесен канал, който мирише на тор. Въобще, чудовището не може да е нито делфин, нито акула, но това какво е? Имаше само един начин да разберем и този път една пиратка не беше достатъчна, трябваше нещо по-сериозно.

Комплект пиратки шест на шест, мегамодел, професионално качество, завързани заедно със сребрист изолирбанд. Стефано каза: „Не е ли прекалено?“ с онзи плачлив тон, който незабавно те вбесява. Силвия и аз дори не му отговорихме, изгледахме го накриво и навихме изолирбанд в основата на снопа пиратки, добре стегнат. Сега прилича на един-единствен огромен експлозив, прилича на ръчна граната. За повече трябва да се викат военните.

Пет... Шест...

Спорът кой да хвърли бомбата продължи половин час. Стефано клатеше глава и риташе в прахоляка, мърмореше: „Не е честно, възползвате се, защото аз съм по-слаб“. После разбрахме, че той настоява да *не* я хвърляме. Обяснихме му ситуацията и спря да създава проблеми, даже се отдалечи малко и започна възбудено да следи сценката.

Затова пък между мен и Силвия беше по-трудно. Вярно е, че идеята за супербомбата беше моя, но парите за пиратките бяха нейни, така че бяхме наравно. И както винаги, когато приказките не водят до нищо, накрая решението дойде с китайски чоп.

Давааааааай!

Аз – хартия, тя – камък. Спечелих.

Става въпрос за един, как да кажа, специален момент, това е последният път в живота ми, в който печеля облог. Или поне с тази ръка, дясната. Която сега стиска бомбата и едва успява, тъй като наистина е огромна. Цялата длан е изпълнена с мощ, пламък и барут, аз съм кралят на канала.

А ти, скъпо чудовище, мислиш, че си по-силно, така ли? Окей, да видим дали ще ти хареса този бонбон.

Ръката се огъва назад, ръкавът на тениската се набира, чуввам звука на шестте пламъчета, които горят заедно. Прилича на полъх, но силен, като от гнездо на змии или двигател на самолет бомбардировач, или свистенето на топлите извори в Лардерело. Всичко е мощно, всичко е прекрасно.

Броим заедно на висок глас, крещим все по-силно, числата минават прецизно в правилен ред и ние сме като тях – уверени и много красиви...

Седем... Осем... Бум.

Ушите ми свистят.

Виждам как Стефано бяга и крещи, не мога да го чуя, но разбирам че плаче, *той*. Затова пък Силвия е тук пред мен, неподвижна е и ме гледа малко по-ниско от лицето.

Свеждам поглед и виждам това, което вижда и тя. Виждам празнотата.

Ето, сега сме 2010-а, минали са няколко години, но това с празнотата остана вътре в мен. Останалата част от историята се разви така или пък малко по-различно, може изолирбандът да не е бил сребрист и чудовището от канала може да е било просто дървен пън, който е създал такава илюзия, заради горещината или замърсената вода. Но онова чувство за празнота ми се е загнездило в главата и все още е тук, същото като тогава.

Защото истинската празнота е нещо ужасно. Истинската празнота не е нищото. Нищото е прекалено малко.

Да кажем, ето две сцени.

Първа: пристигаш в хотелска стая и отваряш чекмеджето, за да сложиш нещата си. Чекмеджето е празно и започваш да тъпчеш слипове, тениски, чорапи.

Втора: връщаш се вкъщи, в най-долното чекмедже на гардероба, скрити в кутия за обувки, държиш всичките си пари. Навеждаш се, отваряш го, чекмеджето е *празно*.

Ето, това са две чекмеджета и двете са празни. Но дали са едно и също нещо?

Въобще не мисля така.

Защото истинската празнота не е нищото, а нищото, където би трябвало да има нещо. Нещо важно, което винаги го е имало, после в определен момент поглеждаш и разбираш, че вече го няма.

Както в онзи юлски следобед на 2005-а, когато ушите ми свистят, свеждам поглед и виждам, че ръката ми започва от рамото, сгъва се в лакътя и продължава право към китката. И след китката нищо. Там би трябвало да е дланта ми, моята длан. Винаги е била там, от четиринайсет години е там, а сега само въздух, миризливият въздух на канала и точка по въпроса.

Ето, това е празнотата.

Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем... Бум.

Защото Галилей е бил истински глупак.

А аз съм още по-голям.

„Метъл Девастейшън“¹

Да, в крайна сметка, липсва ми едната ръка. Дясната, а не съм левак. По-точно, сега съм по принуда, но навремето не беше така. Навремето използвах дясната за всичко. За да ям и да се чеша, да държа дистанционното или хилката за пинг-понг. И да хвърлям пиратки, за съжаление.

Тук в Мульоне, където хората са много мили, ми викат Дънера или Пънчето, но по-често Ръчичката. Както на плешивите, на които викат Хипито или Дългокоско и както на Маурино, пазащът в училището, понеже е ням, му викат Павароти.

Винаги е така, онова, което ти липсва има по-голямо значение от това, което имаш и една ръка по-малко изглежда по-важна от това, че имам примерно още една идеална ръка и два крака, стъпала, вкусови рецептори.

Но както и да е, минаха пет години и сега съм в състояние да върша куп важни неща. Нещата, които се правят всеки ден без да се замисляш като да си обуеш обувките, да се измиеш и да се нахраниш. Наложил се да ги разглобя на малки парченца и да ги сглобя отново по съвсем различен начин. Отне ми доста време, но времето мина и аз се научих. В известен смисъл май даже пораснах.

Обаче ръката не, тя не порасна отново. Кълна се, че си го помислих. Веднага след взрива това беше първата ми съществена мисъл. За секунда или две се запитах дали ръката ми може да порасне отново. Което не е толкова абсурдно като идея, защото в крайна сметка, когато раците изгубят щипка, тя им пораства отново, същата като преди. И ако откъснеш опашката на гущер е същото. За мен това е истински абсурд.

Искам да кажа, ние сме висшите същества, нали така? Тогава как раците могат да правят нещо подобно, а ние не? Също и

¹ От англ. *metal devastation* – метъл опустошение.

омарите, божичко, *омарите!* Те имат две огромни щипки и ако се случи така, че изгубят едната, докато се борят с нещо или ако им се заклеши в някоя мрежа, дори такава огромна щипка по-раства отново. И тъй като това му коства огромна енергия, омарът спира да расте. Не се шегувам, това глупаво животинче на дъното на морето спира да расте, защото цялата му енергия се насочва там, в щипката и не след дълго отново е цял-целеничък и се гмурка във водата. Значи, един омар може да го направи, а ние, дето би трябвало да сме царете на природата, можем да направим така, че да ни растат отново само много безполезни неща като нокти, косми, коса... няма що, страшно усилие.

Трата-там.

Джулиано бие по барабаните и връща мисълта ми в гаража. Намества се върху столчето, другите двама ме гледат с инструменти в ръка. Готови сме.

One, two...

И ето ни пак с числата, пак започваме да броим. Минаха пет години, но всеки път, когато броя, ме побиват леки тръпки. Но карай да върви, сега една тръпка си е съвсем на място, буди ме и ме зарежда, защото това е моментът да дам всичко.

One, two, three, four... Come on!

Китарата забива убийствено соло, само тя за два такта, после се включват ударните с хубаво, плътно барабанене и бас-китарата се вмъква в микса, аз фиксирам стената пред мен и тръскам глава във въздуха в такт с музиката и косата ми лети на всички страни.

Още два музикални такта и след това е мой ред да запея. Не че имах голям избор в моето положение, само с една ръка. Да, вярно е, че барабанистът на „Деф Лепард“ е записвал албуми и след като си е загубил ръката, но вие слушали ли сте ги? Ето затова съм късметлия, че имам ангелски глас.

А тази вечер е исторически момент, защото пеem на италиански. В известен смисъл изгубих, аз въобще не исках да пея на италиански, но на първи май се провежда фестивал на гим-

назиите в Понтедера, по-точно казва се „ПонтедеРок“, организиран от младежката левица с глупавото правило песните да бъдат на италиански. И тогава гласувахме и решихме да си продадем задниците, преведохме три парчета и тази вечер репетираме така.

Стоп. Още едно забиване на барабаните и давай, мой ред е.

*Ужасът се надига от гроба
И не можеш да избягаши
Зомбито, което те вика
Точи своето остриееееееееееееееее.*

Всички тези „е“-та ги изстрелвам с моя специфичен, висок и мощен фалцет. Ритъмът е изцяло нарушен от италианския, но трябва да кажа, че очаквах да е по-зле, много по-зле.

*Можеш да избягаши по пътеката
Но ще те отведе до гробището
А проклетите трупове
За теб са гладниииииииииииии.*

После припевът заедно. Ако една песен е добре написана, припевът трябва да я отвори, да я изстреля като ракета, която се издига, издига и избухва в небето.

*Ужасът се надига от гроба
Ужасът се надига от гроба
Следва те като сянка
Ужасът се надига от гробааааааааааа.*

Стефано на бас-китарата гледа към Джулиано, който дъни по барабаните: тази вечер сме бунтари, страхотни сме и сега смяна на ритъма, и после започва китарата. Ето, сега... сега...

– Стоп, стоп! Антонио, по дяволите, няма ли да почваш?

– Ама... аз? Солото не е сега!
– Разбира се, че е сега.
– Откъде накъде? Солото е след това. Пак се повтаря припева и след това почва солото.

– Да, обаче сега има мини-соло, нали ти го искаше!

Антонио гледа останалите. Стефано, който през последните пет години не се е променил много, свежда очи, за да не му противоречи, затова пък Джулиано го гледа втренчено, изпотен и ядосан.

– Добре де, момчета, забравих. Мир.

– Мир друг път, записахме се за участие вече!

– Добре, добре сега ще го направя както трябва. Обещавам. Но първо по една цигарка?

Оставят инструментите и излизат и тримата. Аз не пуша, защото ми вреди на гласа и дори пушекът в стаята може да ми попречи при най-високите тонове. Така че си обличат кожените якета и излизат навън като ме оставят сам в гаража.

Обаче трябва да се размърдаме, до утре трябва да имаме три готови парчета, които да дадем на тези, които избират групите за фестивала. Аз ходих да говоря с тях и от петимата, които бяха там, трима бяха с раста плитки. Хора, които слушат музика надрусани и някой пее да си стиснем ръцете и да събираме цветя в полето и щом има слънце, значи всичко е наред. На практика спукана ни е работата, но нека се правим, че не е така.

И нека се правим, че Антонио сгрещи по случайност и че няма да се повтори, дори и всички да знаем какъв е истинският му проблем: Антонио е прекалено хубав. Висок е почти два метра, с яки рамене и плочки на корема плюс убийствена комбинация: черна коса – зелени очи. Момичетата като го видят, направо припадат.

Всъщност, освен това че Антонио е прекалено красив, истинският проблем е, че ние останалите сме много грозни. По-точно, аз ако не беше заради ръката, нямаше да съм зле, но Джулиано и Стефано не стават за гледане. Обичам ги, но си е така. Стефанино има-няма петдесет килограма, зъбите му стър-

чат напред и се виждат дори при затворена уста, а Джулиано е шишко с двойна брадичка, която прилича на торбичка, завързана на врата му.

Онзи ден, например, докато идвахме на репетиция всички заедно, на площада имаше група големи, които само Антонио познаваше. Виждат го с нас и му викат: „Анто, абе с кого, мамка му, движиш, да не си доброволец на олигофрените?“

Ето, след това е трудно да вярваш в групата и да свириш добре. И ти идва да се запиташ накъде си тръгнал, какво се надяваш да постигнеш, как могат четирима загубеняци от някакво си пикливо село да свирят музика, която никой не харесва и...

След което за щастие цигарите свършват, останалите се връщат в гаража с нахъсани и безпощадни погледи.

И „Мегъл Девастейшън“ пак започват да къртят света.